

Zatajuj se!

1. Kaj je zatajevanje samega sebe?

To že veste, kaj se pravi zatajiti kako osebo ali reč. Sv. Peter, n. pr., je zatajil svojega božjega Učenika. Kako je to storil? — Trikrat je trdil in zagotavljal, da ne pozna Jezusa, da mu ni nič znanega o njem; tako se je delal nevednega, da je dekli naravnost rekel: „Ne vem, kaj govoriš.“

Zdaj vam bo pa tudi jasno, kaj se pravi: zatajiti samega sebe. Seveda dobesedno bi to pomenilo, da se kdo skriva tako, kakor bi ga ne bilo tam, kjer ga iščejo. Ako ima kdo nujna opravila in noče, da bi ga motili, se zapre in zaklene v sobo, in vsak, ki ga išče, misli, da ga ni doma. Toda o tem tukaj ni govorenja, marveč le o tem, kar človek takorekoč sam sebi prikriva in utajuje, — skriva sam pred seboj.

Naj to pojasnita dva zgleda. Ti si bil hudo žaljen. Že se ti vzdiguje jeza; že se ti nabirajo na jeziku ostre besede; morda se ti že stiska roka zoper sovražnika: toda — ker si dober kristijan — se hitro premisliš in hočeš tako pregovoriti samega sebe, kot da bi se ti ne bilo zgodilo nič žalega. V srcu morda še jeza kipi, na obrazu je pa že lepa zastava miru. Zatajil si jezo, ali ker je bila v tem slučaju jeza takorekoč gospodarica tvoje osebe, rečem raje: zatajil si samega sebe.

Ob drugi priložnosti te zjutraj zelo mika, da bi še nekoliko poležal čez določeni čas. Lenoba ti prigovarja: Oj kako je prijetno v postelji! Ti ji pa nečeš verjeti, in čeravno veš, da bi bilo res jako prijetno še nekaj časa poležati, vendar hitiš samega sebe prigovarjati in prepričevati, da zdaj ne maraš ležati, marveč da ti je — iz ljubezni do Jezusa! — veliko ljubše vstati, ter urno skočiš iz postelje. Glej, zatajil si lenobo; ker je pa to pot bila lenoba tako mogočna, da je hotela prevladati tebe vsega — z dušo in telesom, zato smem tudi reči, zatajil si samega sebe.

Temu dvojnemu zatajevanju je podobno vse drugo zatajevanje. Mogoče je namreč vselej eno izmed teh-le

dveh: *a)* kaj neprijetnega voljno pretrpeti, ali pa *b)* odreči si kaj prijetnega.

Premagovati samega sebe se torej pravi: voljno prenesti kaj težkega ali nepovoljnega in odreči si kaj prijetnega. Zato so stari vso nalogo zatajevanja povzeli v dveh besedah: *a)* sustine — nosi (trpi)! *b)* abstine — odreci se (pusti)!

Ker pa zatajevanje ni lahka reč, marveč zahteva junaških naporov, pogumnega bojevanja, zato se zatajevanje večkrat imenuje tudi premagovanje samega sebe.

* * *

Junaška prošnja. Bog da večkrat otrokom tako spoznanje, ki ga celo odrasli nimamo vselej, in da se moramo kar čuditi. To nam priča dogodek, ki sem ga nedavno čital v neki francoski knjigi.

Majhna deklica — štela je še le devet let — reče nekega dne svoji materi:

„Mama, nekaj bi vas rada prosila, saj me boste uslišali, kajne? Sicer mi je težko izreči to prošnjo; pa sem zagotovljena, da ljubi Bog to hoče.“

„Če ljubi Bog hoče, dete moje, kako bi ti mogla odreči tvoja mati?“

„Pa je jako težko.“

„Ne; nič ni težko, kar hoče ljubi Bog.“

„Oh zame ne, mati; toda za vas.“

„Aa,“ se nasmehne mati, „hčerka me ima za manj močno kot sebe! No, poglejmo vendar ono težko reč, ki jo ljubi Bog zahteva od mene.“

„Prosim, mama, bodite tako dobri — oh, pa saj ne vem, če mi boste hoteli izpolniti — bodite tako dobri in mi včasih nasprotujte v mojih željah, — pokregajte me včasih pred mojimi sestrami, celó takrat, ko bi ne zaslužila — in potlej... ne dovolite mi včasih, ko bom vas hotela objeti... pa ne velikrat.“

„Pa zakaj to, dete moje?“ odvrne ginjena mati.

„Zato, ker sem preveč srečna, nič ne trpim za ljubega Boga, pa čutim, da je treba kaj trpeti zanj? zakaj? sama ne vem! — in potlej, ker bi rada bila

kdaj svetnica, pa je treba za to, da se ne bom nič jezila, da se ne bom kujala več, da se ne bom pritoževala več in bom zadovoljna z vsem; ali ni potrebno, da se privadim nasprotovanju in potrpljenju?

Kaj ne, mama, da mi boste storili, kar sem rekla? Boste videli, da vas bom še bolj ljubila.“

Dobra mati je prijela hčerko za roko in jo spoštljivo poljubila na čelo, pogledala na razpelo in tiho vzdihnila: „Hvala ti, moj Bog!“

Novoletne sanje.

Milica, Milica, nisi
Videla angelcev ti,
Kak so potihó, polahko
V sobico k nama prišli?

Milica, videla nisi,
Kak so priklanjali se,
In ljubeznivo ob postelj
Mehko naslanjali se?

Videla nisi peroti,
Ki so bliščale ko sneg?
Milica, videla nisi
Radostnih solz jim v očeh?

Blagoslovili so naju
In so spet tiho odšli —
Glej, in v košarico to-le
Deli so svoje dari.

Bog dobrotljivi jih pošlji
V hišico našo še kdaj;
Takrat naj vzamejo naji
S sabo — gor v angelski raj.

Marijan.

